

Grund — giver sig ud i en Spillemaade, som direkte tager Hensyn til Rapporten med Publikum (Foredragskunst). Mange sørgelige Erfaringer, som de bedste blandt Theatrets Skuespillere i første Række vil vedkende sig, bekræfter Sandheden af, hvad her er fremsat.

Det er da tvivlsomt, om unge talentfulde Skuespillere overhovedet endnu skulde sætte sig det som Maal at opnaa Engagement ved det kgl. Theater, hvor tilmed Gagerne kun er smaa, og hvor heller ikke Opgaverne kan tildeles i synderlig rigeligt Maal, fordi Samdriften af de tre Kunstarter umuliggør den tilbørlige Udnyttelse af Teatrets Kræfter. Det er saaledes ofte Tilfældet, at Teatrets første Skuespillere langt fra beskæftiges efter den Maalestok, som deres Evner kunde gøre Krav paa; og for de yngre Talenters Vedkommende er Lediggangen ikke sjældent endnu større. For en ung, dygtig Skuespiller, der er i stærk Udvikling og derfor trænger til stærk Virksomhed, er disse Forhold ikke fristende. Privatteatrene byder — ogsaa med Hensyn til Gager — langt gunstigere Vilkaar.

Alt vel overvejet er der da neppe nogen Udsigt for Skuespillet til virksomt at kunne bekæmpe Operaens voksende Herredømme. Det skulde da være ved Succesjageri og ved fremmede Gæster. Men fra en saadan Kampmaade er saavel ifølge sin Kunsts hele noble Art og sunde Tradition som i Kraft af sine Repertoireforpligtelser Skuespillet ved det kgl. Theater i det store og hele afgjort udelukket.

6.

Og der er endnu et Punkt, som i denne Sammenhæng bør fremdrages, nemlig Gagevilkaarene. Thi ogsaa hvad dette Forhold angaar, vil Skuespillet sikkert inden kort Tid blive stillet i Skygge paa Operaens Bekostning.

En enkelt af Operaens Kræfter har allerede stillet sig udenfor de almindelige Regler og optræder paa sin gamle Scene som Gæst. En anden forbereder et lignende Skridt, og der er ingen Tvivl om, at ogsaa andre af Operisterne, under Indflydelse af udenlandske Forhold, kun venter paa en Lejlighed til at stille Fordringer om en Gageringsmaade, som passer for den internationale Stånd, til hvilken de hører. De senere Aar kan opvise mange Eksempler paa, at danske Sangere og Sangerinder har let ved at skabe sig betydelige Stillinger ved Udlandets Scener. Men en Ændring som den her antydede i Operisternes Gagevilkaar vil medføre, at der lidt efter lidt mellem de to Kunstarters Personaler grundlægges en voksende Ulighed, som atter vil rokke ved Skuespillets Prestige. Og denne sidste vil ydermere faa et Skaar, saafremt man, hvad maaske bliver nødvendigt, forhøjer Billetpriiserne særlig for Operaforestillingernes Vedkommende.

Men Skuespillets Prestige, det vil sige „det kgl. Theater“s Prestige, og en Svækkelse af denne vil atter sige en Svækkelse af et Stykke dansk Kultur.

I kort Resumé: den internationale Kunst — Operaen — er i Færd med at fortrænge den nationale Kunst — Skuespillet — fra det fælles Hjem. Dette er Hovedindtrykket af de senere Sæsoners Virksomhed.

7.

Og naar der saa endda af det her udviklede kunde sluttes, at Operaen efterhaanden havde opnaaet en Stilling ved Teatret, som sikrede den en rig kunstnerisk Udfoldelse af dens Evner, saa vilde dog i hvert Fald noget være vundet. Men dette er ingenlunde Tilfældet. Tværtimod. Den Tid, der kan ofres Operaen til Nyindstuderinger, er nemlig kun yderst indskrænket, naar Skuespillet — saaledes som det er Bestyrelsens Pligt at vaage over — bestandig skal have nye Forestillinger under Arbejde. Med den Tiltrækning in mente, som Operaen i de senere Sæsoner kan opvise, er det endog ret uforvarligt, at den kun saa sparsomt har Lejlighed til saa vel at forny sit Repertoire som at rekrutere sit Personale. Hvad det sidste Punkt angaar,